

пластове киселъ боровъ нитратъ. Изъ земята стърчатъ гигантски отломъци сивъ гранитъ. На мѣста дъното на долината е покрито съ широки поляни затвърдѣла лава и базалтъ, които рѣзко се чернятъ върху бѣлия фонъ на соленигъ равнини.

Но навсѣкжде срѣдъ тази красота и разнообразие на цвѣтове се таи смъртъ. Малкото извори, които бликатъ изъ угасналигъ малки кратери, сж наситени съ меденъ сулфатъ или съ арсенъ; но даже водата и да не е отровна, тя пакъ е негодна за пиене, защото съдържа твърде много соли или асфалтъ.

Най-голѣмиятъ изворъ изтича отъ угасналия кратеръ на централната висота и, поради високата си температура, е нареченъ „Изворътъ на пламтящата пещъ“. Недалече отъ него, експедицията, изпратена отъ правителството на Съединенитъ Щати за топографски снимки, е поставила стълбъ съ следния надписъ:

„Долина на смъртта — 565 стѣпки по-низка отъ морското равнище,

105 мили далечъ отъ Рандсбургъ,

85 мили далечъ отъ Дагетта,

60 мили далечъ отъ дърво,

20 мили далечъ отъ вода,

40 стѣпки далечъ отъ ада,

Боже, благослови нашата родина!

Байлей, топографическа експедиция.

— 1900 г.“

Върѣвки изобилието на материални богатства въ „Долината на смъртта“, тѣхното добиване и разработване е изоставено. Всички опити въ това направление се свършвали съ несполука, защото работницитъ сж измирили съ десетки отъ нездравия климатъ, отъ липса на вода, отъ действието на отровнитъ газове и горещината.

Последниятъ опитъ е направенъ въ 1907. година. Петнадесетъ смѣлчаци решили да се заематъ съ добиване на медъ, но всички сложили кости въ рудницитъ на „Долината на смъртта“.

Превелъ: **К. Г.**

